

Wtorek, 3 maja 2022 r.

P9_TA(2022)0136

Plan działania UE na rzecz rolnictwa ekologicznego

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 maja 2022 r. w sprawie planu działania UE na rzecz rolnictwa ekologicznego (2021/2239(INI))

(2022/C 465/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 39, art. 192 ust. 1 i art. 349,
- uwzględniając Agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 i cele zrównoważonego rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając porozumienie paryskie osiągnięte podczas 21. sesji Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu (COP21),
- uwzględniając komunikat Komisji z 25 marca 2021 r. w sprawie planu działania dotyczącego rozwoju produkcji ekologicznej (COM(2021)0141),
- uwzględniając komunikat Komisji z 11 grudnia 2019 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu (COM(2019)0640),
- uwzględniając swoją rezolucję z 15 stycznia 2020 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 9 czerwca 2021 r. w sprawie unijnej strategii na rzecz bioróżnorodności 2030 – przywracanie przyrody do naszego życia⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 20 października 2021 r. w sprawie strategii „od pola do stołu” na rzecz sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. ustanawiające przepisy dotyczące wsparcia na podstawie planów strategicznych sporządzanych przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki rolnej (planów strategicznych WPR) i finansowanych z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2117 z dnia 2 grudnia 2021 r. zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych, (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych, (UE) nr 251/2014 w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina i (UE) nr 228/2013 ustanawiające szczególne środki w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych w Unii Europejskiej⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 7.7.2021, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 150 z 14.6.2018, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 67 z 8.2.2022, s. 25.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2021)0425.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 435 z 6.12.2021, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 435 z 6.12.2021, s. 262.

Wtorek, 3 maja 2022 r.

- uwzględniając konkluzje Rady z 19 lipca 2021 r. w sprawie planu działania na rzecz rozwoju rolnictwa ekologicznego,
 - uwzględniając swoją rezolucję z 17 kwietnia 2018 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz promowania roślin wysokobiałkowych – zachęcania europejskiego sektora rolnego do produkcji roślin wysokobiałkowych i strączkowych⁽⁷⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z 19 października 2020 r. w sprawie strategii „od pola do stołu”,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z 22 września 2021 r. w sprawie planu działania na rzecz rozwoju produkcji ekologicznej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Regionów z 2 grudnia 2021 r. w sprawie planu działania UE na rzecz rolnictwa ekologicznego,
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A9-0126/2022),
- A. mając na uwadze, że w komunikacie Komisji w sprawie planu działania dotyczącego rozwoju produkcji ekologicznej (plan działania na rzecz rolnictwa ekologicznego) podkreśla się, iż Europejski Zielony Ład, a także realizowana w jego ramach strategia „Od pola do stołu” i unijna strategia na rzecz bioróżnorodności 2030 odgrywają kluczową rolę w zarządzaniu transformacją w kierunku osiągnięcia bardziej zrównoważonego systemu żywnościowego, w szczególności poprzez zwiększenie wysiłków rolników na rzecz ochrony środowiska, zachowania różnorodności biologicznej i przeciwdziałania zmianie klimatu; mając na uwadze, że kluczową rolę w osiągnięciu tego celu odgrywa rolnictwo w ogóle, a rolnictwo ekologiczne w szczególności;
- B. mając na uwadze, że po dwunastu miesiącach oczekiwania są już gotowe niemal wszystkie akty prawa wtórnego potrzebne do wejścia w życie rozporządzenia (UE) 2018/848, chociaż w przypadku rozporządzenia delegowanego regulującego produkcję soli ekologicznej tak nie jest;
- C. mając na uwadze, że w rozporządzeniu delegowanym za podstawę do uznania soli za ekologiczną trzeba będzie uznać przede wszystkim naturalne procesy wytwarzania, podczas których nie wykorzystuje się dodatków ani nie emituje dwutlenku węgla, jak te wykorzystywane w przypadku soli morskiej;
- D. mając na uwadze, że europejski system żywnościowy musi dostarczać produkowaną w zrównoważony sposób i bogatą w składniki odżywcze żywność po przystępnych cenach, a także zapewniać bezpieczeństwo żywnościowe, aby gwarantować zdrowie społeczeństwa i planety, przyczyniać się do dobrobytu społecznego i gospodarczego, chronić zdrowie zarówno ekosystemów, jak i obywateli europejskich, oraz zapewniać rentowność produkcji rolnej, a tym samym sprawiedliwe warunki utrzymania rolników; mając na uwadze, że istotne jest zapewnienie, aby zwiększenie powierzchni gruntów wykorzystywanych na uprawy ekologiczne odpowiadało zdolności rynku do wchłonięcia produktów ekologicznych;
- E. mając na uwadze, że rozporządzenie (UE) 2018/848 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych zobowiązuje rolników do przestrzegania okresu konwersji, podczas którego muszą oni stosować wszystkie przepisy dotyczące produkcji ekologicznej;
- F. mając na uwadze, że okres ten może trwać nawet trzy lata; mając na uwadze, że w tym czasie rolnicy muszą ponosić wyższe koszty produkcji, lecz nie korzystają z wyższych cen rynkowych produktów ekologicznych;
- G. mając na uwadze, że rolnictwo ekologiczne przynosi różne korzyści dla środowiska, w tym zmniejsza emisję gazów cieplarnianych, oraz może pomóc sektorowi rolnemu w walce ze zmianą klimatu i w przystosowaniu się do niej oraz w rozwiązywaniu istotnych problemów, takich jak utrata miejsc pracy na obszarach wiejskich, utrata żyzności gleby i różnorodności biologicznej, a także może również zwiększać odporność w obliczu zmian gospodarczych;
- H. mając na uwadze, że zróżnicowanie rolnictwa i krótsze łańcuchy między rolnikiem a konsumentem są ważnymi elementami zdrowego i zrównoważonego systemu żywnościowego;

⁽⁷⁾ Dz.U. C 390 z 18.11.2019, s. 2.

Wtorek, 3 maja 2022 r.

- I. mając na uwadze, że rolnictwo ekologiczne może przyczynić się do osiągnięcia ambitnej równowagi pod względem zrównoważonego rozwoju z perspektywy gospodarczej, społecznej i środowiskowej, wspierając ochronę gleby, wody i różnorodności biologicznej oraz zwiększając dobrostan zwierząt, a także że umożliwia ono młodym ludziom podjęcie zawodu rolnika;
- J. mając na uwadze, że normy ochrony środowiska i dobrostanu zwierząt w UE należą do najwyższych na świecie; mając na uwadze, że grunty rolne przeznaczone na rolnictwo ekologiczne charakteryzują się zwiększoną o 30 % różnorodnością biologiczną, są korzystne dla zapylaczy i cechują się ograniczonym stosowaniem nawozów sztucznych i środków ochrony roślin;
- K. mając na uwadze, że rolnictwo ekologiczne może przyczynić się do rewitalizacji obszarów wiejskich, tworzenia miejsc pracy i wspierania trwałości małych gospodarstw rolnych, zbliżając konsumentów i producentów, wzmacniając powiązania z lokalną gospodarką i stymulując pozytywne mnożniki ekonomiczne; mając na uwadze, że nowa wspólna polityka rolna (WPR) wprowadza nowe ambitne środki mające wspierać zrównoważoną produkcję, w tym rolnictwo ekologiczne;
- L. mając na uwadze, że kwestią o zasadniczym znaczeniu jest danie konsumentom, którzy przywiązują coraz większą wagę do jakości spożywanych produktów, oraz sektorowi gastronomii możliwości podejmowania przemysłanych i świadomych i wyborów przy zakupie żywności;
- M. mając na uwadze, że należy zapewnić, aby konsumenci byli właściwie informowani o korzyściach spożywania produktów ekologicznych, a także aby chroniono ich przed celowo wprowadzającymi w błąd etykietami, opakowaniami i reklamami;
- N. mając na uwadze, że w 2019 r. całkowita powierzchnia użytków rolnych w UE przeznaczonych na rolnictwo ekologiczne wzrosła do 13,8 mln hektarów; mając na uwadze, że tereny te stanowią obecnie 8,5 % całej wykorzystywanej powierzchni użytków rolnych w UE; mając na uwadze, że w latach 2010–2019 wartość unijnego rynku produktów ekologicznych wzrosła ponad dwukrotnie;
- O. mając na uwadze, że w latach 2009–2019 sprzedaż detaliczna produktów ekologicznych wzrosła z 18 mld EUR do 41 mld EUR; mając na uwadze, że w niektórych częściach UE wzrost produkcji ekologicznej wyprzedza rozwój rynku produktów ekologicznych, przy czym istnieją znaczne różnice w konsumpcji produktów ekologicznych w poszczególnych państwach członkowskich; mając na uwadze, że w niektórych częściach UE produkcja produktów ekologicznych jest bardzo mała lub nie ma jej wcale, a między państwami członkowskimi występują w tym względzie znaczne różnice – przeznaczają one na ten sektor od 0,5 % do 26,5 % dostępnego obszaru;
- P. mając na uwadze, że plan działania na rzecz rolnictwa ekologicznego obejmuje 23 działania i tym samym stanowi solidną podstawę dla zrównoważonego rozwoju sektora ekologicznego; mając na uwadze, że przewiduje się śródkokresowy przegląd planu działania w 2024 r. oraz że ustanowiono coroczny „Dzień Rolnictwa Ekologicznego w UE”, co stanowi okazję do lepszego wyeksponowania rolnictwa ekologicznego i zwiększenia jego rozpoznawalności, a także podniesienia świadomości na temat korzyści płynących z produkcji ekologicznej, ponieważ rolników ekologicznych uważa się za „pionierów zrównoważonego rolnictwa”;
- Q. mając na uwadze, że celem rozporządzenia (UE) 2018/848, które będzie mieć zastosowanie od 1 stycznia 2022 r., jest w szczególności zwiększenie zaufania konsumentów do produktów ekologicznych poprzez bardziej rygorystyczne kontrole i przepisy dotyczące przywozu;
- R. mając na uwadze, że w maju 2021 r. opublikowano strategiczne wytyczne dotyczące zrównoważonej i konkurencyjnej akwakultury w UE na lata 2021–2030, które zostaną wdrożone poprzez krajowe plany strategiczne;

Uwagi ogólne

- 1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie planu działania na rzecz rozwoju produkcji ekologicznej, cel polegający na zwiększeniu do 2030 r. w UE części użytków rolnych przeznaczonych na uprawy ekologiczne poprzez rozwój podaży i popytu, a także fakt, że Komisja uznała rolnictwo ekologiczne za jeden z głównych elementów drogi UE do bardziej zrównoważonych systemów żywnościowych, ponieważ wykorzystuje się w nim bardziej zrównoważone praktyki rolnicze, efektywniej wykorzystuje źródła odnawialne, stosuje wyższe normy dobrostanu zwierząt oraz pomaga europejskim rolnikom osiągać wyższe dochody;

Wtorek, 3 maja 2022 r.

2. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny skutków w odniesieniu do udziału gruntów rolnych w UE przeznaczonych na rolnictwo ekologiczne; uważa, że rozwój rolnictwa ekologicznego niesie za sobą wiele pozytywnych efektów zewnętrznych i korzyści w zakresie łagodzenia zmiany klimatu, wspierania różnorodności biologicznej i ochrony gleby, a także że przyczyni się on do osiągnięcia celów strategii „Od pola do stołu” oraz strategii na rzecz bioróżnorodności; uznaje jednocześnie potencjał innych modeli zrównoważonej produkcji i metod zrównoważonego rolnictwa, takich jak integrowana produkcja i kontrola biologiczna, które mogą przyczynić się do realizacji celów Europejskiego Zielonego Ładu;
3. zwraca uwagę, że istnieją znaczne różnice między państwami członkowskimi pod względem odsetka gruntów rolnych przeznaczonych na uprawy ekologiczne; podkreśla, że należy to uwzględnić przy opracowywaniu strategii politycznych i instrumentów mających na celu zwiększenie produkcji ekologicznej, i wzywa Komisję, aby przyłożyła szczególną wagę do wspierania państw członkowskich które są pod tym względem słabiej rozwinięte;
4. nalega, aby wszystkie środki i instrumenty proponowane w tym zakresie opierały się na dokładnych analizach i ocenach wpływu; jest zdania, że przepisy i plany działań operacyjnych muszą zapewniać wystarczającą elastyczność, aby uwzględniać różnice w charakterze i uwarunkowaniach rolnictwa ekologicznego w różnych państwach członkowskich;
5. wskazuje, że przy wprowadzaniu w 2022 r. nowego rozporządzenia (UE) 2018/848 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych Komisja musi zapewnić uporządkowane i wyważone przejście ze starego prawodawstwa ekologicznego UE, aby sektor ekologiczny mógł szybko i skutecznie zapoznać się z nowymi regulacjami; wzywa Komisję, by przeprowadziła ocenę skutków nowego rozporządzenia pięć lat po jego wdrożeniu w celu wprowadzenia niezbędnych dostosowań;
6. podkreśla, że jak przewidziano w strategii „Od pola do stołu”, rozwój i wzrost sektora ekologicznego i obszarów ekologicznych, odgrywający kluczową rolę w ożywieniu i utrzymywaniu dynamiczności obszarów wiejskich, musi opierać się na zasadach rynkowych i powinien mu towarzyszyć całościowy rozwój łańcucha dostaw, w tym przetwórstwa, a także środki polityczne mające na celu dalsze stymulowanie podaży żywności ekologicznej i popytu na nią oraz zapewnienie zaufania konsumentów;
7. podkreśla, że połączenie tych podejść powinno umożliwić zrównoważony rozwój, proporcjonalny do zdolności rynku do wchłaniania produkcji ekologicznej, w celu ochrony przyszłej rentowności rynku ekologicznego i rolnictwa ekologicznego w UE;
8. podkreśla w tym kontekście potrzebę, aby usunąć nadmierne obciążenia administracyjne; podkreśla, że korzyści dla środowiska wynikające z rolnictwa ekologicznego nie powinny być wspierane jedynie przez konsumentów produktów ekologicznych gotowych zapłacić wyższą cenę, lecz budżet WPR powinien też odpowiednio wynagradzać rolników ekologicznych za dostarczane przez nich konkretne dobra publiczne, takie jak ochrona środowiska i zasobów naturalnych, mniejsze zużycie środków produkcji oraz podwyższanie norm dobrostanu zwierząt;
9. podkreśla, że pobudzanie zrównoważonego rolnictwa i odporności systemu żywnościowego UE powinno być priorytetem oraz że rolnictwo ekologiczne ma kluczowe znaczenia dla osiągnięcia celów środowiskowych i klimatycznych; uważa, że zrównoważone innowacje w takich praktykach jak rolnictwo ekologiczne i, w szerszym ujęciu, agroekologia, mogą zwiększać różnorodność systemów rolniczych;
10. podkreśla, że współistnienie różnych systemów rolniczych jest ważne, gdyż różnorodność ma kluczowe znaczenie dla bezpieczeństwa i odporności systemu żywnościowego oraz korzystnie wpływa na zrównoważony rozwój; zwraca uwagę, że nie ma jednego modelu rolnictwa, który odpowiadałby wszystkim krajom i regionom; podkreśla, że należy dostrzec korzyści płynące z różnych modeli zrównoważonego rolnictwa;
11. zwraca uwagę, że zwiększanie plonów ekologicznych jest istotne, aby zapobiec wzrostowi śladu ekologicznego produkcji żywności w krajach spoza UE, podczas gdy w regionach UE w większym stopniu przechodzi się na rolnictwo ekologiczne;
12. zwraca uwagę, że aby plan działania UE odniósł sukces, musi pobudzać i mobilizować zarówno państwa członkowskie, jak i władze regionalne i lokalne, uwzględniając ich specyfikę i różne punkty wyjścia; uważa, że w stosownych przypadkach regionalne i lokalne plany działania na rzecz rolnictwa ekologicznego powinny również przyczynić się do rozwoju sektora ekologicznego;

Wtorek, 3 maja 2022 r.

13. wyraża zatem pogląd, że należy zachęcać państwa członkowskie, aby ustanawiały własne krajowe strategie na rzecz rolnictwa ekologicznego oraz opracowywały własne krajowe i regionalne plany działań operacyjnych, w koordynacji z krajowymi planami strategicznymi, które powinny mieć wysoki poziom ambicji w zakresie rozwoju rolnictwa ekologicznego, a także powinny zawierać realistyczne i konkretne cele, działania, ramy czasowe i budżety, w tym zachęty dla rolników, które ułatwiłyby wybór i wspierały inicjatywy oddolne;

14. wzywa Komisję do dopilnowania, aby warunki te były w pełni przestrzegane przy zatwierdzaniu krajowych planów strategicznych przedkładanych przez państwa członkowskie, oraz do zapewnienia wystarczających zasobów finansowych i najskuteczniejszych narzędzi, które umożliwiłyby osiągnięcie odpowiednich celów dotyczących rozwoju sektora; podkreśla potrzebę wymiany know-how i najlepszych praktyk, gdyż niektóre państwa członkowskie mają większe doświadczenie w opracowywaniu i realizacji ambitnych planów krajowych;

15. wzywa Komisję, by uwzględniła taką wymianę przy okazji planowanych publicznych spotkań podsumowujących; zwraca uwagę, że krajowe plany działania na rzecz rolnictwa ekologicznego powinny zapewnić rolnikom i przemysłowi przewidywalność i jasność, a tym samym zachęcać do rozwoju na sektora ekologicznego i do komercjalizacji produktów ekologicznych;

16. z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie zakresu stosowania rozporządzenia w sprawie rolnictwa ekologicznego na niektóre produkty ściśle związane z rolnictwem, które nie są wymienione w załączniku I do TFUE, takie jak sól; wyraża zaniepokojenie sprawozdaniem w sprawie soli ekologicznej opublikowanym 6 sierpnia 2021 r. przez Grupę Ekspertów ds. Doradztwa Technicznego w zakresie Produkcji Ekologicznej (EGTOP), ponieważ jego autorzy opowiadają się za rozszerzeniem unijnego oznakowania ekologicznego na metody produkcji, które nie są zgodne z zasadami rozporządzenia (UE) 2018/848; wzywa zatem Komisję, by nie kierowała się radą EGTOP;

17. podkreśla, że państwa członkowskie powinny zaangażować wszystkie zainteresowane strony, w szczególności rolników ekologicznych i stowarzyszenia ekologiczne, spółdzielnie, władze lokalne i regionalne, przemysł rolno-spożywczy w całym łańcuchu wartości, przedstawicieli konsumentów i sektora prywatnego oraz branżę turystyczno-hotelarską, w tym zakłady żywienia zbiorowego i stowarzyszenia zajmujące się edukacją żywieniową, a także obywateli w proces konsultacyjny przy opracowywaniu, przyjmowaniu, przeglądzie i wdrażaniu krajowych i regionalnych planów działania na rzecz rolnictwa ekologicznego, aby osiągnąć jak najlepsze synergie oraz cel, jakim jest zwiększenie powierzchni upraw ekologicznych, zgodnie z ustaleniami ich krajowych planów strategicznych;

18. przyznaje, że chociaż produkcja ekologiczna zapewnia rolnikom większe zyski, często wiąże się z wyższymi kosztami i dlatego ceny rynkowe i wsparcie bezpośrednie powinny wystarczyć do pokrycia tych kosztów, aby umożliwić sprawiedliwe zarobki dla rolników;

19. zwraca uwagę, że wyższe ceny konsumpcyjne mogą stanowić przeszkodę w rozszerzaniu działalności, ale są niezbędne, by utrzymać sektor ekologiczny; przypomina, że w niektórych przypadkach dla ekologicznych produktów rolnych nie ma miejsca na rynku, co zmusza rolników do sprzedawania ich po niższej cenie jako produktów pochodzących z upraw konwencjonalnych;

20. przypomina, że rolnictwo ekologiczne wiąże się z bardzo wysokimi standardami produkcji; podkreśla, że należy zająć się kwestią przystępności cenowej, a tym samym dostępności produktów ekologicznych; zdecydowanie podkreśla, że należy wspierać producentów w przechodzeniu na produkcję ekologiczną i że powinni oni czerpać korzyści z wartości dodanej rolnictwa ekologicznego; zauważa, że podobnie jak w przypadku produktów konwencjonalnych lepszy podział wartości między uczestników łańcucha wartości żywności ekologicznej przyniósłby korzyści zarówno rolnikom, jak i konsumentom;

21. uznaje, że rozwój sektora ekologicznego umożliwi osiągnięcie korzyści skali w przetwórstwie i logistyce, co zwiększy wydajność i obniży koszty; podkreśla, że dyrektywa w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych ma duże znaczenie dla rozwoju sektora oraz zapewnienia, że detaliści nie będą ustalać zbyt wysokich marż na produkty ekologiczne; uważa również, że produkty ekologiczne można by włączyć do programów w ramach Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym, jeżeli możliwe będzie zapewnienie wystarczających dostaw;

Wtorek, 3 maja 2022 r.

22. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja pracuje nad poprawą ogólnego dobrostanu zwierząt, i zwraca uwagę, że badanie Eurobarometru na temat rolnictwa i WPR z 2020 r. wykazało, że 80 % obywateli UE kojarzy rolnictwo ekologiczne z większym przestrzeganiem norm dobrostanu zwierząt; podkreśla w związku z tym, że ważne jest wspieranie ekologicznej hodowli zwierząt gospodarskich;

23. podkreśla, że istotne jest przyspieszenie w UE rozwoju akwakultury ekologicznej oraz jej rynku, a także zwiększenie popytu i zaufania konsumentów do tych produktów; zaznacza, że jedna czwarta produktów rybołówstwa pochodzi z akwakultury, zwraca jednak uwagę, że ponieważ większość konsumpcji tych produktów pochodzi z importu, co stanowi 60 % całkowitej podaży, istnieje ogromny potencjał wzrostu, który musimy wykorzystać, aby rozwijać akwakulturę europejską ogólnie, a w szczególności akwakulturę ekologiczną;

24. podkreśla, że konieczne jest skoordynowanie działań w dziedzinie akwakultury ekologicznej z nowymi strategicznymi wytycznymi dotyczącymi bardziej zrównoważonej i konkurencyjnej akwakultury w UE na lata 2021–2030 oraz z rozwojem tego sektora w poszczególnych państwach członkowskich i regionach;

Pobudzanie popytu i zapewnienie zaufania konsumentów

25. wspiera Komisję w dalszym propagowaniu i wymianie informacji na temat unijnego logo produkcji ekologicznej wśród konsumentów, w tym za pośrednictwem programów dla szkół, które – po tym jak dokona się ich przeglądu – powinny w większym stopniu koncentrować się na produktach ekologicznych, a także w innych instytucjach takich jak domy opieki; popiera propagowanie lokalnych logo produkcji ekologicznej, które stosuje się w kilku państwach członkowskich i które dają takie same gwarancje co logo unijne logo produkcji ekologicznej oraz są używane obok niego; zauważa, że programy dla szkół powinny być podstawą dyskusji pedagogicznej na temat odżywiania i zrównoważonej żywności oraz powinny im towarzyszyć działania mające na celu informowanie i edukowanie dzieci w zakresie lepszego odżywiania;

26. podkreśla, że jest niezwykle ważne, by następstwem badań konsumenckich dotyczących rolnictwa ekologicznego były działania służące dalszemu podnoszeniu świadomości na temat płynących z niego korzyści dla zdrowia, dobrostanu i jakości życia, bez podważania zaufania konsumentów do zrównoważonego charakteru i bezpieczeństwa metod rolnictwa konwencjonalnego w Unii; podkreśla, że należy dostarczać dokładnych informacji, aby zagwarantować, że nowe inicjatywy w zakresie etykietowania zrównoważonej żywności nie osłabiają unijnego logo produkcji ekologicznej ani nie dezorientują konsumentów co do ich zakresu i znaczenia;

27. wyraża zaniepokojenie wprowadzającymi w błąd etykietami, opakowaniami i reklamami, które utrudniają konsumentom odróżnienie produktów konwencjonalnych od produktów ekologicznych; zauważa, że rozporządzenie (UE) 2018/848 i częste niezależne kontrole leżą u podstaw zaufania konsumentów do produktów ekologicznych, i wzywa państwa członkowskie do jasnego informowania o unijnym logo produkcji ekologicznej;

28. podkreśla rolę supermarketów i różnych łańcuchów dostaw żywności w propagowaniu i wspieraniu unijnego logo produkcji ekologicznej; oczekuje, że Komisja podejmie w przyszłości inicjatywy mające na celu lepsze ukierunkowanie konsumentów przy wyborze żywności za pomocą kampanii informacyjnych, promocyjnych i podnoszących wiedzę na temat oznaczeń, opartych na solidnych, niezależnych i operacyjnych podstawach naukowych oraz na kompletnej i spójnej metodologii; zauważa, że obowiązkowe oznaczanie pochodzenia produktów spożywczych w całej UE może znacznie zwiększyć przejrzystość i identyfikowalność, a tym samym pomóc w zwalczaniu oszustw i nielegalnych metod produkcji oraz podnieść zaufanie konsumentów;

29. przypomina, że potrzeby profesjonalnych kuchni różnią się od potrzeb gospodarstw domowych; podkreśla, że ważne jest stworzenie wartości dodanej łańcucha dostaw i zwiększenie poziomu przetwarzania produktów ekologicznych, aby zaspokoić potrzeby profesjonalnych kuchni;

30. uważa, że należy bardziej rozpowszechnić w państwach członkowskich przegląd zielonych zamówień publicznych z 2019 r., aby poprawić wiedzę na ten temat oraz aby stanowił on silny bodziec do działań propagujących produkcję ekologiczną oraz zdrowszą i bardziej przyjazną dla środowiska dietę w takich instytucjach jak szkoły, szpitale, domy spokojnej starości i więzienia, a także w celu zmniejszenia ilości odpadów pochodzących z produktów ekologicznych w państwach członkowskich, w których występują nadwyżki; jest zdania, że instytucje UE powinny dawać przykład we własnych obiektach; uważa, że do realizacji celu zwiększenia zielonych zamówień publicznych konieczne jest skoordynowanie działań z sektorem za pośrednictwem jego organizacji przedstawicielskich, aby zagwarantować zaopatrzenie bez zakłóceń;

Wtorek, 3 maja 2022 r.

31. wzywa Komisję, by dalej badała obecne bariery strukturalne i logistyczne oraz propagowała stosowanie kryteriów zielonych zamówień publicznych w państwach członkowskich, a także działania informacyjne, edukacyjne i promocyjne dotyczące produktów ekologicznych w celu zwiększenia skuteczności tego środka; zauważa, że decyzje o zwiększeniu zielonych zamówień publicznych należy podejmować na szczeblu krajowym, zgodnie z krajowym zapotrzebowaniem i celami określonymi w krajowych planach działania na rzecz rolnictwa ekologicznego; uważa, że w ramach zielonych zamówieniach publicznych należy położyć silny nacisk na unijne produkty ekologiczne, co pobudziłoby produkcję i pomogłoby UE osiągnąć jej cele klimatyczne;

32. podkreśla, że produkcja i przetwórstwo ekologiczne trzeba odpowiednio rozwijać na szczeblu regionalnym i lokalnym, z udziałem lokalnych rolników ekologicznych; wspiera rozwój regionalnych zrównoważonych systemów żywnościowych opartych na współpracy z udziałem wszystkich zainteresowanych podmiotów sektora żywności; ubolewa nad brakiem zweryfikowanych danych dotyczących wykorzystania produktów ekologicznych w publicznych stołówkach i restauracjach;

33. podkreśla, że władze lokalne, regionalne i krajowe, a także stowarzyszenia rolników i hurtownicy produktów rolno-spożywczych odgrywają ważną rolę we wspieraniu struktury sektora ekologicznego pod względem produkcji, zbiorowego przetwarzania, logistyki i handlu; ułatwiają oni rolnikom ekologicznym dostęp do gruntów, współpracę między samymi producentami, między producentami a konsumentami oraz współpracę w zakresie usług gastronomicznych;

34. podkreśla ponadto rolę władz lokalnych, regionalnych i krajowych w zwiększaniu świadomości społecznej na temat wszystkich rodzajów zrównoważonych metod produkcji rolnej, w dostarczaniu produktów ekologicznych do stołówek oraz w opracowywaniu programów edukacyjnych dla przedszkoli i szkół;

35. zwraca w tym kontekście uwagę, że targi rolne na szczeblu lokalnym i regionalnym stanowią skuteczne narzędzie zbliżania do siebie producentów i konsumentów, dlatego trzeba je wspierać; przypomina również, że władze lokalne i regionalne oraz stowarzyszenia rolników zapewniają niezwykle cenną pomoc techniczną rolnikom ekologicznym oraz tym, którzy są w trakcie przekształcania gospodarstwa; ma to kluczowe znaczenie dla wdrażania tych praktyk i wymaga odpowiedniego finansowania zarówno ze środków WPR, jak i z innych źródeł;

36. podkreśla, że wszystkie organy muszą zadbać o to, by ramy regulacyjne nadal umożliwiały i pobudzały rozwój sektora; obciążenia administracyjne trzeba jednak utrzymać na minimalnym poziomie; przypomina, że władze lokalne i regionalne w wielu państwach członkowskich od dawna wspierają rozwój rolnictwa ekologicznego, w szczególności przez zarządzanie programami rozwoju obszarów wiejskich i ich wdrażanie;

37. podkreśla, że przy angażowaniu władz lokalnych i regionalnych wymagane jest podejście ukierunkowane na konkretne obszary, zgodnie z założeniami Agendy Terytorialnej UE 2030, w celu uwzględnienia zróżnicowanych potrzeb obszarów wiejskich, podmiejskich i miejskich w całej Europie;

38. podkreśla, że powodzenie planu działania na rzecz rolnictwa ekologicznego będzie zależało od większego zaangażowania sektora prywatnego w pobudzenie popytu i zapewnienie sprawiedliwego wynagrodzenia rolnikom, w szczególności w krajach o mniej rozwiniętych rynkach ekologicznych i produkcji ekologicznej; wzywa Komisję, aby określiła zestaw instrumentów, dzięki którym państwa członkowskie będą mogły zachęcić sieci handlowe do czynnego udziału w promowaniu konsumpcji ekologicznej i informowaniu o jej znaczeniu oraz do tworzenia lokalnych łańcuchów dostaw produktów ekologicznych; podkreśla, że wzrost produkcji ekologicznej musi przede wszystkim wynikać z większego popytu prywatnego, a nie tylko z zachęt politycznych;

39. podkreśla, że istotna jest poprawa przejrzystości łańcucha dostaw żywności ekologicznej oraz lepsza identyfikowalność we wszystkich procesach produkcji i dystrybucji, zgodnie z zapotrzebowaniem konsumentów europejskich na lepsze informacje na temat pochodzenia i metod produkcji spożywanych przez nich produktów spożywczych; z zadowoleniem przyjmuje dobrowolne inicjatywy sprzedawców detalicznych dotyczące zakupu produktów w okresie konwersji po wyższej cenie i uważa, że należy propagować takie inicjatywy;

40. dostrzega z należytą uwagą trudności, jakie sprzedawcy detaliczni napotykać przy wprowadzaniu tych produktów do obrotu wśród konsumentów ze względu na brak zharmonizowanych przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu, i wzywa Komisję do oceny środków ułatwiających wprowadzanie do obrotu, np. przez zharmonizowane znakowanie;

Wtorek, 3 maja 2022 r.

41. podkreśla, że niezbędne jest aktywne zaangażowanie Komisji, państw członkowskich i zainteresowanych stron w określenie sposobów wzmocnienia istniejących mechanizmów certyfikacji i kontroli, co pozwoli zapobiec oszustwom w produkcji ekologicznej i handlu ekologicznym;
42. uważa, że mechanizmy certyfikacji i kontroli trzeba lepiej dostosować do sytuacji rolników ekologicznych oraz że należy uprościć ten proces, w tym za pomocą rozwiązań informatycznych;
43. podkreśla, że trzeba zwrócić szczególną uwagę na procedury zatwierdzania jednostek certyfikujących; podkreśla, że proces certyfikacji przy konwersji na rolnictwo ekologiczne jest nadal uciążliwy i trudny do realizacji, dlatego trzeba go uprościć, zwłaszcza z myślą o drobnych rolnikach; uważa, że trzeba wspierać rolników w pokrywaniu kosztów certyfikacji;
44. podkreśla, że potrzebne są zharmonizowane europejskie systemy certyfikacji środków produkcji rolnej dla rolnictwa ekologicznego, aby zapobiec rozpowszechnianiu certyfikacji prywatnych opartych na różnych wymogach i systemach kontroli; zwraca się do Komisji, by przyspieszyła ich harmonizację w całej UE dzięki planom działania na rzecz rolnictwa ekologicznego;
45. wzywa Komisję, aby wzmocniła kontrole celne za pomocą bezpośrednich, ujednoczonych mechanizmów kontroli w koordynacji z państwami członkowskimi oraz w pełnej zgodności z zasadą pomocniczości, aby zapobiec oszustwom żywnościowym, fałszowaniu żywności i przywozowi produktów, które nie spełniają unijnych norm produkcji ekologicznej, a także by uniknąć ryzyka postawienia unijnego sektora ekologicznego w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej ze względu na brak globalnej zbieżności norm i zwiększone koszty dla konsumentów; podkreśla w tym kontekście potrzebę większego zaangażowania właściwych organów celnych, aby zagwarantować jakość i bezpieczeństwo produktów ekologicznych oraz zapewnić uczciwą konkurencję między producentami w UE i poza nią;
46. wyraża ubolewanie, że w planie działań na rzecz rolnictwa ekologicznego brakuje jakiegokolwiek odniesienia do trudności i wysokich kosztów, jakie stwarza dla sektora konieczność wprowadzenia odpowiednich środków podczas uprawy, zbiorów, transportu, przechowywania i przetwarzania, aby wykluczyć z łańcucha produkcji ekologicznej produkty niedozwolone, takie jak na przykład GMO;
47. podkreśla, że produkty rolne pochodzące z UE cieszą się międzynarodowym uznaniem ze względu na ich wysoką jakość; uważa, że potrzebne są pozytywne i promujące handel działania w celu dalszego propagowania unijnych produktów ekologicznych na arenie międzynarodowej; dostrzega, że w tym względzie unijna polityka promująca produkcję ekologiczną może odegrać ogromną rolę; podkreśla, że powinna ona uwzględniać szeroki wachlarz zrównoważonych metod produkcji, praktyk i produktów w Unii;
48. zwraca uwagę, że oznaczenia geograficzne, wspierane przez politykę promocyjną UE, w dużym stopniu przyczyniają się do wzrostu gospodarczego na wielu obszarach wiejskich i są sztandarową inicjatywą europejskiego rolnictwa; zwraca się do Komisji, by poinformowała Parlament o potencjale ekspansji rynku ekologicznego oraz aby przyspieszyła trwające negocjacje w celu przejścia od równoważności do zgodności z normami UE dotyczącymi przywozu produktów ekologicznych;
49. popiera globalne przejście na zrównoważone systemy żywnościowe; uważa, że działania na szczeblu UE, w tym w szczególności strategia Zielonego Ładu, powinny mieć na celu regularne zwiększanie świadomości ekologicznej w skali globalnej; ubolewa nad tym, że w umowach o wolnym handlu nie zawsze zwraca się wystarczającą uwagę na istotne różnice w standardach produkcji rolnej między UE a państwami trzecimi w zakresie ochrony środowiska i dobrostanu zwierząt, co zniechęca unijnych rolników do większych inwestycji w ochronę środowiska, w tym w produkcję ekologiczną;

Stymulowanie konwersji i wzmocnianie całego łańcucha wartości

50. uważa, że aby zrealizować ambitne krajowe plany strategiczne, trzeba zapewnić odpowiedni budżet WPR, a także kompatybilność z innymi funduszami i programami europejskimi, aby zachęcić rolników do przejścia na praktyki rolnictwa ekologicznego i ich utrzymania, za pomocą odpowiednio finansowanych środków rozwoju obszarów wiejskich, ekoprogramów atrakcyjnych pod względem finansowym, lub też połączenia obu tych środków;

Wtorek, 3 maja 2022 r.

51. apeluje, aby ekoprogramy były dostępne zarówno dla rolników konwencjonalnych, jak i ekologicznych, oraz aby zaprojektować je w taki sposób, by były zgodne ze środkami rolno-środowiskowo-klimatycznymi i uzupełniały je; przypomina, że ważne jest, aby wspierać rolników ekologicznych po zakończeniu etapu konwersji; wzywa państwa członkowskie, by wspierały wymianę pokoleń w rolnictwie ekologicznym za pomocą odnośnych strategii polityki publicznej, promowały przedsiębiorczość rolniczą wśród kobiet oraz wspierały rozwój rentownych małych i średnich gospodarstw ekologicznych;

52. wyraża ubolewanie z powodu zmniejszania budżetu WPR przez dwie minione dekady przy jednoczesnym wzroście wymagań stawianych sektorowi rolnemu; zauważa, że w ramach obecnej WPR jedynie 1,8 % budżetu przeznaczona jest na działania wspierające rolnictwo ekologiczne; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowa WPR daje państwom członkowskim większą elastyczność w zwiększaniu kwot przeznaczonych na sektor produkcji ekologicznej, w szczególności za pomocą ekoprogramów i środków rozwoju obszarów wiejskich;

53. zwraca uwagę na potencjał krótkich, lokalnych i sezonowych oraz inteligentnych łańcuchów dostaw żywności i możliwości marketingu bezpośredniego, w tym rynków rolnych, dla producentów ekologicznych i gospodarstw wiejskich w zakresie zapewniania korzyści dla środowiska i dobrostanu zwierząt; pozwala to jednocześnie na zabezpieczenie dochodów, utrzymanie i tworzenie miejsc pracy, zapewnienie vitalności obszarów wiejskich i niwelowanie przepaści między producentami a konsumentami w UE; stwierdza, że rozwój rynku ma zasadnicze znaczenie dla zrównoważonego rozwoju sektora ekologicznego;

54. wzywa państwa członkowskie, by przeznaczały wystarczające środki na wsparcie inwestycji ułatwiających rozwój krótkich łańcuchów dostaw żywności, w tym poprzez zwiększenie liczby rzeźni polowych lub zakładów przetwórczych na terenie gospodarstw; uważa, że należy zachęcać do korzystania z lokalnych łańcuchów dostaw w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego; podkreśla, że skoncentrowanie się na produkcji lokalnej i krótkich łańcuchach nie powinno prowadzić do powstania dodatkowych barier na unijnym rynku wewnętrznym;

55. apeluje do Komisji i państw członkowskich, aby odegrały aktywną rolę w poprawie struktury ekologicznych łańcuchów dostaw i budowaniu potencjału organizacji producentów ekologicznych; wzywa państwa członkowskie, by korzystały z interwencji sektorowych i wszystkich dostępnych środków w celu usprawnienia organizacji producentów ekologicznych we wszystkich odpowiednich sektorach oraz aby wspierały ich w przypadku tymczasowej nadprodukcji;

56. zwraca uwagę, że gospodarstwa ekologiczne, których produkcja jest mniej wydajna, a tym samym droższa, mogą mieć mniejszą siłę przetargową w umowach handlowych i mogą być w związku z tym szczególnie narażone na nieuczciwe praktyki handlowe, zwłaszcza takie jak opóźnienia w płatnościach za łatwo psujące się towary, odwoływanie zamówień w ostatniej chwili lub zmuszanie dostawców do płacenia za niesprzedane i zmarnowane produkty; podkreśla, że potrzebne są jasne warunki umowne i sprawiedliwe uznanie pracy ekologicznych producentów rolnych; uważa także, że należy promować takie narzędzia jak umowy dotyczące łańcucha dostaw;

57. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie Komisji dla rozwoju w państwach członkowskich biookręgów, zwanych również ekoregionami, ponieważ są one z natury wielofunkcyjne, propagują krótkie łańcuchy dostaw i tworzą synergii m. in. między rolnikami, konsumentami, zakładami przetwórczymi, sprzedawcami detalicznymi, branżą hotelarską i cateringową oraz przedsiębiorstwami kulturalnymi; wzywa Komisję, by przekazywała państwom członkowskim informacje na temat instrumentów, które mogłyby wykorzystać w promowaniu rozwoju biookręgów, ze szczególnym uwzględnieniem obszarów zurbanizowanych; zauważa, że ich powodzenie zależy od silnej integracji regionalnej i zaangażowania władz lokalnych i regionalnych.

58. podkreśla podstawowe znaczenie, jakie ma rozszerzanie zorganizowanej wymiany wiedzy i najlepszych praktyk w dziedzinie rolnictwa ekologicznego między państwami członkowskimi i rolnikami; podkreśla korzyści płynące z zacieśnienia współpracy między naukowcami, kierunkami rolniczymi na uczelniach wyższych i szerzej pojętym sektorem edukacji, doradcami lub konsultantami, rolnikami i ich stowarzyszeniami i organizacjami oraz społeczeństwem; podkreśla ważną rolę, jaką w rozwoju produkcji ekologicznej mają odegrać niezależne usługi doradztwa rolniczego, które państwa członkowskie muszą uwzględnić w planach strategicznych WPR; podkreśla, że trzeba przeznaczyć na nie wystarczające środki finansowe;

Wtorek, 3 maja 2022 r.

59. zauważa, że jak wskazano w sprawozdaniu Wspólnego Centrum Badawczego zatytułowanym „Modelling environmental and climate ambition in the agricultural sector with the CAPRI model” [Modelowanie ambicji środowiskowych i klimatycznych w sektorze rolnym za pomocą modelu CAPRI] ⁽⁸⁾, potrzebne jest zwiększenie wydajności w rolnictwie ekologicznym i zarządzaniu składnikami odżywczymi, co można osiągnąć w większym stopniu m.in. dzięki rolnictwu precyzyjnemu, nowym technologiom cyfrowym i innym innowacyjnym technikom;

60. zauważa, że innowacyjne narzędzia cyfrowe mogą znacznie zwiększyć przejrzystość i identyfikowalność, a tym samym pomóc w zwalczaniu oszustw i nielegalnych metod produkcji, a także zwiększyć zaufanie konsumentów; zachęca zatem Komisję do zapewnienia szerszego zastosowania w rolnictwie ekologicznym technologii cyfrowych, takich jak rolnictwo precyzyjne i łańcuchów bloków, również za pomocą strategicznych planów WPR; podkreśla jednak, że technologie te uzupełniają systemowe zrównoważone podejście do rolnictwa ekologicznego oraz że należy zapewnić prywatność, rentowność i niezależność rolników w odniesieniu do danych;

Zwiększenie wkładu rolnictwa ekologicznego w zrównoważony rozwój

61. ponownie podkreśla znaczenie badań naukowych i innowacji dla zrównoważonego rozwoju sektora rolnictwa ekologicznego oraz dla spełnienia oczekiwań społecznych dotyczących różnorodności biologicznej, zmiany klimatu i przystosowania się do niej, dobrostanu zwierząt i efektywnego wykorzystania zasobów; z zadowoleniem przyjmuje także zamiar Komisji, by na wspieranie tych celów przeznaczyć środki finansowe z programu „Horyzont Europa”; podkreśla w tym kontekście, że potrzebne są badania naukowe i innowacje, aby zachęcić do przechodzenia na rolnictwo ekologiczne, w tym ekologiczną produkcję zwierzęcą, w celu znalezienia alternatyw dla niektórych środków produkcji zarówno w rolnictwie, jak i w przetwórstwie, tak aby zwiększyć plony oraz zapewnić dostępność niezbędnych pasz białkowych, witamin, środków ochrony roślin, w szczególności rozwiązań w zakresie kontroli biologicznej, nawozów i zasobów genetycznych, w celu dalszego rozwoju solidnych systemów gospodarki rolnej i zwiększenia tolerancji na susze, szkodniki i choroby; wzywa Komisję, by pobudzała i wspierała współpracę między środowiskami naukowymi zajmującymi się żywnością i rolnictwem, zarówno typu ekologicznego, jak i konwencjonalnego, w szczególności za pośrednictwem europejskiego partnerstwa innowacyjnego na rzecz wydajnego i zrównoważonego rolnictwa (EIP-AGRI);

62. zachęca do opartego na podstawach naukowych podejścia do żyzności gleby oraz do potrzeby opracowania i zaakceptowania w rolnictwie ekologicznym nowych źródeł roślinnych składników odżywczych, w tym zwiększonego recyklingu składników odżywczych, a także, tam gdzie jest to właściwe, produktów nawozowych wytwarzanych ze źródeł odnawialnych, takich jak odpady z biomasy i obornik zwierzęcy, aby uniknąć długoterminowego deficytu składników pokarmowych; przypomina o znaczeniu obornika zwierzęcego jako nawozu organicznego i zachęca do jego zrównoważonego stosowania w cyklu uprawowym; wzywa Komisję, by oceniła nowe materiały pochodzące z recyklingu zawierające podstawowe składniki odżywcze dla roślin (fosfor, potas i azot), pod kątem ich przyszłego dodania do wykazu środków produkcji zawartego w rozporządzeniu (UE) 2018/848, zgodnie z zasadami rolnictwa ekologicznego i przy zapewnieniu jakości, bezpieczeństwa i zaufania konsumentów;

63. apeluje o lepsze zbadanie potencjalnych korzyści związanych ze stosowaniem biostymulatorów roślinnych i biopreparatów do użyźniania gleby w rolnictwie ekologicznym oraz sposobu, w jaki przyczyniają się one do wchłaniania składników pokarmowych i do poprawy wydajności w tym modelu produkcji, aby umożliwić ich szersze wykorzystanie i przyczynić się do zmniejszenia różnic między plonami organicznymi a konwencjonalnymi; wskazuje, że propagowanie stosowania odpowiedniego dla danego gospodarstwa połączenia różnych zewnętrznych czynników pokarmowych, w uzupełnieniu do biologicznego wiązania azotu, mogłoby rozwiązać problem braku równowagi w bilansie składników pokarmowych w systemach rolnictwa ekologicznego;

64. podkreśla, że w Unii Europejskiej należy pilnie rozwijać produkcję ekologicznych białek roślinnych oraz pobudzać produkcję ekologicznych roślin strączkowych, w tym w systemach paszowych, aby zmniejszyć zależność sektora ekologicznego od przywozu; wzywa Komisję, by sporządziła specjalny plan strategiczny w tym zakresie;

65. z zadowoleniem przyjmuje wkład rolnictwa ekologicznego w ograniczenie stosowania pestycydów syntetycznych i wzywa Komisję, aby przy opracowywaniu nowych przepisów dotyczących zrównoważonego stosowania pestycydów zdefiniowała produkty kontroli biologicznej oraz zwiększyła dostępność rozwiązań w zakresie kontroli biologicznej i substancji naturalnych, które mogą być stosowane w znacznie szerszym zakresie, dzięki usprawnieniu i przyspieszeniu procesu oceny i wydawania zezwoleń;

⁽⁸⁾ Barreiro Hurlé, J., Bogonos, M., Himics, M., Hristov, J., Perez Dominguez, I., Sahoo, A., Salputra, G., Weiss, F., Baldoni, E. i Elleby, C., Modelling environmental and climate ambition in the agricultural sector with the CAPRI model [Modelowanie ambicji środowiskowych i klimatycznych w sektorze rolnym za pomocą modelu CAPRI], Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg, 2021.

Wtorek, 3 maja 2022 r.

66. przypomina Komisji i państwom członkowskim o swojej rezolucji z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie pestycydów niskiego ryzyka pochodzenia biologicznego⁽⁹⁾ i podkreśla potrzebę wspierania rozwoju bezpiecznych, skutecznych i przystępnych cenowo alternatywnych środków ochrony roślin oraz zachęcania do ich szerszego stosowania, w szczególności poprzez uproszczenie zarówno procedury udzielania zezwoleń na stosowanie substancji podstawowych, jak i rozszerzenia ich stosowania, jako ważnego elementu rozwoju produkcji ekologicznej; podkreśla, że niezbędne jest stworzenie warunków równego dostępu do ekologicznych środków ochrony roślin i nawozów w państwach członkowskich; podkreśla, że pozostałości pestycydów, które są obecne w środowisku, mogą potencjalnie wpływać również na produkty ekologiczne;

67. wskazuje, że rolnicy prowadzący produkcję ekologiczną, którzy gwarantują przy produkcji wysokie standardy ochrony środowiska, nie mogą być obciążani odpowiedzialnością za zagrożenia, na które nie mają wpływu; wzywa także Komisję do dalszego wspierania harmonizacji postępowania z wynikami badań pozostałości pestycydów;

68. podkreśla znaczenie wystarczająco dostępnych, wysokiej jakości nasion ekologicznych, materiału heterogenicznego, wysokoplennych odmian roślin i odmian rodzimych, a także odmian dostosowanych do warunków lokalnych; zwraca uwagę na ich potencjał wzmacniania odporności na choroby roślin i na ich wpływ na zmianę klimatu; zachęca Komisję i państwa członkowskie, by zintensyfikowały wysiłki, w tym za pomocą konkretnych działań, na rzecz lepszego funkcjonowania rynku nasion ekologicznych, i wyraża przekonanie, że okresy przejściowe byłyby pomocne w osiągnięciu tego celu; apeluje do Komisji, by zagwarantowała przeznaczenie wystarczających środków na badania dotyczące ekologicznego materiału siewnego i hodowli zwierząt;

69. podkreśla, że ważne jest wspieranie programów ochrony i selekcji ras lokalnych, które ze względu na swoją odporność są szczególnie odpowiednie dla rolnictwa ekologicznego; podkreśla potrzebę wspierania tradycyjnej hodowli roślin w celu opracowania zdrowych i odpornych odmian, a także potrzebę stosowania nowoczesnych, zrównoważonych i innowacyjnych metod przy opracowywaniu nowych nasion ekologicznych i praktyk rolniczych, przy zachowaniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska;

70. podkreśla w tym kontekście rolę, jaką mogą odegrać innowacje naukowe w hodowli roślin, w szczególności w zwiększaniu odporności odmian, we wspieraniu różnorodności zasobów genetycznych i we wzmacnianiu systemów produkcji żywności; przypomina jednocześnie, że stosowanie nasion zmodyfikowanych genetycznie (GMO) nie jest dozwolone w rolnictwie ekologicznym;

71. popiera zamiar Komisji, by rozszerzyć na produkty ekologiczne analizę prowadzoną przez unijne centra monitorowania rynku; podkreśla, że istotne jest zintensyfikowanie gromadzenia oraz poprawa dostępności dokładnych i aktualnych danych dotyczących sektora ekologicznego, w tym na szczeblu regionalnym, aby lepiej doceniać jego skutki środowiskowe, gospodarcze i społeczne;

72. uważa, że powinno to obejmować dane dotyczące wkładu sektora w zrównoważenie środowiskowe, a także dane dotyczące produkcji, przetwarzania, konsumpcji, w tym w sektorze hotelarsko-gastronomicznym i w stołówkach publicznych, dotyczące handlu w UE i z państwami trzecimi oraz cen skupu i cen detalicznych, preferencji konsumentów, struktur łańcucha dostaw, wartości dodanej i udziału rolników w łańcuchach dostaw; jest przekonany, że dane te mają zasadnicze znaczenie dla kształtowania i monitorowania polityki UE w zakresie produkcji ekologicznej oraz podejmowania działań mających na celu zaradzenie brakowi równowagi między podażą a popytem, ocenę tendencji w zakresie konsumpcji i produkcji oraz zwiększenie przejrzystości i zaufania do sektora;

73. dostrzega potencjał wspólnej europejskiej przestrzeni danych rolniczych w zakresie zwiększenia wiedzy i zaufania konsumentów, a także poprawy identyfikowalności w łańcuchu dostaw produktów ekologicznych; podkreśla, że aby pobudzić popyt, trzeba określić potrzeby konsumentów za pomocą odpowiednich ocen; wzywa państwa członkowskie, by poprawiły komunikację na temat wyników gospodarczych sektora ekologicznego; wzywa Komisję, aby przeprowadziła kompleksowe badania i analizy wpływu rozwoju rolnictwa ekologicznego zarówno pod względem zmiany klimatu, jak i bezpieczeństwa żywnościowego w Unii Europejskiej;

o

o o

74. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 252 z 18.7.2018, s. 184.